

ਰਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ

ਡੀ. ਫਲਸੈ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ

ਪੰਨਾ ਲਾਲ, ---ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਜਗਨ ਨਾਥ, ---ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1963

1962 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 198.

ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ (1949 ਦਾ III) -S.13(3)(a)(iii)-ਜ਼ਰੂਰੀ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ- ਅਜਿਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ-ਕੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਜੇ ਕਿ. ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 13(3)(a)(iii) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, (i) ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਅਹਾਤੇ/ਜਗਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਤੇ (ii) ਕਿ ਇਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਜਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਮਨੁੱਖੀ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਾਂ ਅਯੋਗ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੱਦੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਏ.ਡੀ. ਕੋਸ਼ਲ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ (ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ), ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਮਿਤੀ 8 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ 1949 ਦੇ ਐਕਟ III ਦੀ ਧਾਰਾ 15(5) ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਰਿਖੀ, ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦੇ/ਪਲਟਦੇ ਹੋਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਮਿਤੀ 20 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ 8 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ।

ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਟੀ.ਐਨ. ਭੱਲਾ, ਵਕੀਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਫਾਲਸੈ, ਸੀ.ਜੇ.-ਇਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਹੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਛੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਸੈਂਡ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਾਵਰ ਲੂਮ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਦੋ ਸੈਂਡ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਸਤਾ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। .

ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(3)(a)(iii) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਸੁਧਾਰ ਜਾਂ ਵਿਕਾਸ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਇਮਾਰਤੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇ ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਾਂ ਅਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸਿੱਖਿਅਤ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਮਨੁੱਖੀ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਅਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਕੇਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 13(3)(ਏ) (iii) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁੜ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਮਨੁੱਖੀ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਅਯੋਗ ਹੋਣ ਦਾ ਸਬੂਤ ਮੰਗਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਮਨੁੱਖੀ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਅਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ *ਘਣਸ਼ਾਮ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਚੁਨੀ ਲਾਲ (ਚੁਨੀ ਲਾਲ) (1)* ਵਿਚ ਭੰਡਾਰੀ ਸੀ.ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਫੈਸਲਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਵੇਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨੇ ਪਏ ਸਨ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਮਨੁੱਖੀ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਾਂ ਅਯੋਗ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਮੁਰੰਮਤ, 1947 ਦੇ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ-ਮੇਰਵਾੜਾ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ।

ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧ ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (j) ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ: -

"ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ
ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ.....
"

- (j) ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ;
- (i) ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਦਿੱਲੀ ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਸੁਧਾਰ ਯੋਜਨਾ ਜਾਂ ਵਿਕਾਸ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਲਈ;

ਜਾਂ

- (ii) ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਿਸਰ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਅਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, (i) ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਤੇ (ii) ਇਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹੈ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਦਿੱਲੀ ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਕਾਰਨ, ਜਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ।

ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਵਿੱਚ 'ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਲੋਕਲ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ' ਸ਼ਬਦ "ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਦਿੱਲੀ ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ" ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਨ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਮਨੁੱਖੀ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਾਂ ਅਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਵਿਚ ਵੀ ਉਹੀ ਅਰਥ ਕੱਢਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਜੋ ਦਿੱਲੀ ਐਕਟ ਵਿਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਐਕਟ ਵਿਚ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਸਪਸ਼ਟ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨਹੀਂ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ।

ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਸੱਚ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਮੁੱਦੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਦੀ ਅਪੀਲ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਲਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਕੇ ਇਸ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਕੋਈ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਹੈ- ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਉਸ ਕੋਲ ਲੋੜੀਂਦੇ ਫੰਡ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਲਈ ਸਹੀ ਲੀਹਾਂ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਉਸਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਰੀਵਿਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਆਪ ਹੀ ਚੁੱਕਣਗੀਆਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਸਿਵਲ ਮੂਲ

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ. ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ

ਨੈਸ਼ਨਲ ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਲਿਮਿਟੇਡ,---

ਪਟੀਸ਼ਨਰ.

ਬਨਾਮ

ਕੰਪਨੀਆਂ ਦਾ ਰਜਿਸਟਰਾਰ,---ਜਵਾਬਦਾਰ।

1962 ਦਾ ਸਿਵਲ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 75.

ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ (1956 ਦਾ 1) ਐੱਸ. 18(4) ਅਤੇ 19(2)- "ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ" ਅਤੇ "ਵਧਾਇਆ" - ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੇ ਅਰਥ, ਭਾਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇਕਾਂਤ ਵਿਚ ਜਾਂ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ-ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ-ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਆਰਡਰ ਦੇ ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਅਯੋਗ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, "ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਤੇ" ਸ਼ਬਦ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਹਨ ਅਤੇ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਾਕੰਸ਼ ਦੇ ਕਈ ਅਰਥ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਰਥ ਹਨ। "ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ" ਵਾਕੰਸ਼ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ "ਵਾਜਬ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ", "ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ", "ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ", ਜਾਂ "ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ", "ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ" ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਾਰ, "ਕਿਸੇ ਵੀ ਇੱਕ ਸਮੇਂ"। ਜਾਂ "ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ"। ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਤਤਕਾਲ ਤੋਂ ਸਦੀਵੀਤਾ ਤੱਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਵਾਕੰਸ਼ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਕੱਢਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਲਾਂ ਜਾਂ ਦਹਾਕਿਆਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਰਮਾਣ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਤੁਕੇ ਨਤੀਜੇ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 ਪੰਜਾਬ 175.

ਅਮਨਪ੍ਰੀਤ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ – ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਵਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਤੱਤਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।